

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

og andre formål, hvis dækning kræver fremmed valuta.

Eksportfremmende foranstaltninger indebærer imidlertid ikke alene mulighed for større pengemæssig risiko for staten, de medfører som nævnt i et vist omfang et øjeblikkeligt forøget valutaforbrug, fordi råvarer skal indføres til produktion af eksportvarer (kapitalgoder), på hvilke der ofte skal gives lang kredit. Det er de vilkår, man er stillet overfor i konkurrencen med andre lande, og heri behøver der ikke at være noget afskrækkende, dersom man gennem hensigtsmæssige lovbestemmelser kan styrke erhvervenes effektivitet og konkurrenceevne overfor udlandet for derigennem at skabe forøget og ny eksport.

Opgaverne løses selvsagt ikke ved nye regler alene. Når grundlaget for forøgede støtteforanstaltninger er tilvejebragt, er det udførelsen i praksis, der betinger de rigtige resultater: på den ene side kravet til øget eksport, på den anden side den begrænsning, der er for vor evne til at finansiere langfristet eksport til forskellig side. Imidlertid er det regeringens opfattelse, at man bør gå tilpas langt for at bringe eksporten i vejret. Mulighederne herfor findes, og man må derfor støtte eksportørerne på den mest effektive måde; indenfor de rammer, som en hensigtsmæssig lovgivning fastlægger, må eksportørerne kunne opnå eksportstøtte, bestående virksomheder såvel som nye.

Den lovgivning, der ved det foreliggende lovforslag nu foreslås udbygget og fornyet, er ikke af nyere dato. Udviklingen viser, at denne lovgivning med stadige mellemrum har måttet tilpasses til de ændrede vilkår. De ændringer og nyskabelser, som regeringen foreslår ved lovforslaget, er på flere punkter af gennemgribende karakter, bestemt af den øjeblikkelige situation, men udformet således, at der på længere sigt kan eksporteres under en mere effektiv lovgivning, der på bredere basis understøtter eksportørerne i deres eksportarbejde.

De ændringer, der foreslås ved lovforslaget, tager i første række sigte på en forhøjelse fra 350 mill. kr. til 500 mill. kr. af det beløb, for hvilket statsgarantier skal gives. Endvidere åbner lovforslaget udvidet adgang til at give eksportkreditgarantier til virksomheder, der sandsynliggør, at eksport

kan gennemføres, og endelig gives der ved lovforslaget regler om, at der i et nærmere angivet omfang skal kunne ydes direkte udlån af statskassen til virksomheder, der med henblik på eksport iværksætter produktion af varer, til hvis afsætning i udlandet der er knyttet økonomiske eller handelspolitiske interesser.

Ved udformningen af regler som de foreslåede opstår, som naturligt er, spørgsmål om, i hvilket omfang sådanne yderligere støtteforanstaltninger bør gennemføres. Man kan ikke blive stående på halvvejen, og det er på den anden side også nødvendigt at have for øje, at støtteforanstaltningerne ikke bliver af et omfang, som er usundt, eller som man ikke økonomisk kan magte. Det er regeringens opfattelse, at det foreliggende forslag tilgodeser de forskellige hensyn og indebærer betydelige muligheder for de eksportformål, som loven skal tjene.

Idet jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg om de enkelte bestemmelser i lovforslaget kort oplyse følgende:

Formålet med den foreslåede lovgivning er efter lovforslaget at fremme eksporten af danske varer samt at styrke erhvervenes effektivitet og konkurrenceevne overfor udlandet. Det foreslås, at det beløb på 350 mill. kr., indenfor hvilket ministeren for handel, industri og søfart skal være bemyndiget til at yde eksportkreditstøtte, forhøjes til 500 mill. kr. En sådan forhøjelse anser regeringen for nødvendig og hensigtsmæssig, for at der fremover kan være mulighed for at støtte eksportørerne i nødvendigt omfang ved at give eksportkreditgarantier under de forskellige former, loven giver anvisning på.

Regeringen er af den opfattelse, at der knytter sig betydelig interesse til den som §3 foreslåede lovbestemmelse, der muliggør at yde garanti til virksomheder, som har sandsynliggjort, at eksportordrer vil kunne opnås. Hidtil har det kun været muligt at bistå eksportører, der ønsker statsgaranti for banklån (de såkaldte „finansieringsgarantier“), under forudsætning af, at konkrete eksportordrer dokumenteredes. Disse særlige „finansieringsgarantier“ bør gøres mere effektive, således at der kan ydes støtte også til gennemførelse af eksportordrer, som ganske vist ikke er endeligt i orden, men som den